

Chương 134: Cảm Xúc Của Harriet

(Số từ: 3076)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:11 AM 01/05/2023

Chết tiệt.

Sau khi sắp xếp mọi thứ thật ngăn nắp, tất cả đã bị quét sạch bởi một người mà tôi không ngờ tới.

Loyar cực lực phản đối điều đó, nói rằng cô ấy thà chết còn hơn, vì vậy những người điều hành Hội Đạo Tặc có một biểu cảm khá kỳ lạ trên khuôn mặt của họ.

Họ dường như mâu thuẫn về việc liệu họ có nên cảm thấy nhẹ nhõm về điều đó hay không. Mặc dù cô ấy có thể diễn đạt rõ ràng, nhưng Loyar đang nhìn tôi như thể tôi muốn ăn tươi nuốt sống; cuối cùng, tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc rút lại nhận xét đó.

Sau một vài cuộc tranh cãi, cuối cùng tôi cũng rời trụ sở, nói với những người từ Hội Đạo Tặc rằng họ chỉ có thể sống sót nhờ tôi quyết định chôn vùi vụ án.

'Chà, đây cũng là duyên phận, vì vậy hãy hiểu nhau hơn trong tương lai.'

'V-vâng... Vâng.'

'À, mọi người có thể phạm sai lầm. Tại sao tất cả các người lại hoảng sợ như vậy? Hãy hòa thuận với nhau trong tương lai. Tốt tốt. Đừng đánh nhau.'

'Hiểu rồi... Cảm ơn... Thành thật mà nói, chúng tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra... Thật đấy.'

Trước những lời nói bình thường của tôi, Hội trưởng trông như thể linh hồn của anh ta vừa rời khỏi cơ thể. Dù sao thì, đúng là tôi đã ngăn Hội Đạo Tặc khỏi bị tiêu diệt, ngay cả khi tôi chỉ ngồi yên.

Tôi chắc chắn cảm nhận được sự chân thành trong lời nói của Hội trưởng. Mặc dù anh ấy đã thể hiện tham vọng nghiêm khắc của mình, nhưng có vẻ như họ cũng khá biết ơn Loyar vì đã từ chối đảm nhận vị trí hội trưởng.

Không phải mọi thứ diễn ra như dự định, nhưng nó vẫn kết thúc tốt đẹp.

Mặc dù tôi đã được thả ra khỏi nơi giam cầm, nhưng tôi vẫn cảm thấy hơi bất mãn.

Sau khi rời trụ sở, chúng tôi đến một nơi không có người, sau đó tôi phàn nàn với Loyar.

“Chết tiệt, tại sao cô không thể ăn bữa ăn mà ta đã dọn sẵn trước cho cô?”

“Thưa Điện hạ... Thần đã quá mệt mỏi với việc kiểm soát khoảng 200 thành viên, vậy làm sao

thần có thể tự mình kiểm soát một tổ chức lớn như Hội Đạo Tặc? Thần thậm chí không thể đếm được nơi đó có bao nhiêu thành viên.”

“Hoàng tử điện hạ... Thần rất mừng vì người không sao... Nhưng điều này thực sự vượt quá sức tưởng tượng của thần.”

“...Eleris? Cô đã ở đây à?”

“Vâng.”

Eleris trông hơi tức giận, như thể cô ấy đang tự hỏi tại sao cô ấy lại bận tâm lo lắng cho tôi.

‘Hãy chịu trách nhiệm vì đã làm thần lo lắng!’

Đó là những gì khuôn mặt của cô dường như truyền đạt. Có vẻ như cô ấy đã quan sát mọi thứ bằng ma thuật tàng hình được ếm lên người.

“Giấu đi sự hiện diện mỗi lần trăng tròn đã đủ khó rồi; trở thành Hội trưởng chỉ là trách nhiệm quá lớn.”

Loyar nói rằng mọi thứ sẽ không kéo dài nếu cô ấy nắm quyền kiểm soát, điều đó có lý.

“Chắc, và ở đây thần rất vui vì Điện hạ cho thần một bữa ăn miễn phí từ trên trời rơi xuống.”

Cho dù tôi có nghĩ về nó bao nhiêu đi nữa, nó thật lãng phí.

Tuy nhiên, tôi đã ngăn được Hội Đạo Tặc chạm vào Bảng của Loyar, vì vậy tôi không thể nói rằng mình không đạt được gì.

Rõ ràng là tôi có thể gây ra một số ảnh hưởng đối với Hội Đạo Tặc.

“Nhân tiện, ngài định viện có gì với Temple?”

Tôi sẽ không nói điều gì đó giống như Hội Đạo Tặc đã bắt cóc tôi, nhưng tôi còn lý do nào khác để họ vắng mặt năm ngày? Rằng tôi đã đi trên một chuyến đi dài để tìm lại chính mình? Nghiêm túc mà nói, tôi nên nói gì với họ đây?

“...Đầu tiên Điện hạ nên nói về những gì ngài nên làm với Hội Đạo Tặc và khoảnh khắc tiếp theo ngài lo lắng về những điều rất bình thường đối với một sinh viên... Thần thực sự không biết nữa.”

Eleris dường như cảm thấy bối rối về việc làm thế nào tôi có thể lo lắng về những điều mà một sinh viên thậm chí sẽ không bao giờ nghĩ tới và rồi đột nhiên lo lắng về những điều rất bình thường.

Loyar và Eleris yêu cầu tôi giải thích ngay từ đầu những gì đã xảy ra, vì vậy tôi đã cố gắng hết sức để thêm chi tiết.

Khuôn mặt của cả Eleris và Loyar đều đanh lại khi họ nghe tôi nói.

“Điện hạ, ngài phải nhớ rằng ngài có thể gặp rắc rối nghiêm trọng đấy.”

“...Nếu không hành động theo sự nóng nảy thì ngài sẽ chết sao?”

Tất nhiên, cả hai đều cần nhàn tôi.

“...Ta biết, ta thực sự may mắn khi Hội Đạo Tặc đã bắt được ta.”

Nếu những kẻ bắt cóc tôi không phải từ Hội Đạo Tặc, mọi thứ sẽ còn nguy hiểm hơn rất nhiều. Cuối cùng, tôi đã vượt qua được tình huống theo cách của mình, nhưng nếu tôi đụng phải một só tên xã hội đen khác, tôi có thể đã chết thực sự.

Tình hình cuối cùng cũng tốt cho tôi, nhưng nếu nhìn vào bức tranh toàn cảnh, tôi đã thực sự suýt chết ở đó.

Hậu quả của sự bất cẩn của tôi không tệ, nhưng điều đó không thay đổi được sự thật rằng tôi đã hành động rất bất cẩn.

"Lấy làm tiếc."

Cuối cùng, tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chân thành xin lỗi hai người họ, những người đã đi cả một chặng đường dài đến đó vì lo lắng cho tôi.

* * *

Sau đó, tôi nghe về những gì đã xảy ra khi tôi bị mắc kẹt ở Loyar và Eleris. Chỉ sau đó tôi mới biết tại sao Băng của Loyar không có ở Chợ Wenster. Nó khá bất ngờ.

Sau đó, tôi vào Trạm bảo vệ ở Quận Wenster, xác định danh tính và đưa ra tuyên bố của mình.

Tôi nói rằng tôi đã bị bắt cóc bởi một nhóm không xác định. Họ dường như đã bắt cóc tôi để lấy tiền chuộc, nhưng họ đã bỏ rơi tôi ở đâu đó và biến mất khi tình hình trở nên nghiêm trọng hơn.

Tôi nói với họ rằng tôi không biết họ là ai vì họ che mắt tôi. Tôi thậm chí còn không biết mình bị giam giữ ở đâu. Tôi chỉ chạy trốn sau khi tôi được thả ra.

Vì tôi đã chính thức mất tích, tôi nghĩ rằng điều đó sẽ giải quyết được mọi việc.

Charlotte và Bertus đã xác nhận rằng tôi vẫn an toàn, nhưng lực lượng Vệ binh và Temple có lẽ không biết.

Tôi đã dành phần còn lại của ngày thứ Bảy để đưa cho họ tuyên bố bịa đặt của mình. Cuối cùng, tôi chỉ lặp đi lặp lại rằng tôi không biết gì cả; các điều tra viên không biết có nên tin tôi hay không, nhưng sau đó họ không làm phiền tôi nữa.

Sau khi kiểm tra xem tôi có ổn không và đảm bảo lời khai của tôi, họ đưa tôi đến cổng trước của Temple.

*Shaaaaa...

"Làm tốt lắm nhóc. Từ giờ đừng đến những nơi nguy hiểm nữa nhé?"

"Vâng, cảm ơn."

Họ giữ tôi cả ngày nên khi đến Temple cũng đã gần tối, tôi lại phải vào trong nói chuyện với các giáo viên, nghĩa là lại phải khai thêm một đợt nữa. Tôi lên xe điện và đến trước ký túc xá của Royal Class.

Mặc bộ quần áo mà lính canh đã đưa cho tôi và một chiếc ô, tôi cố gắng vào ký túc xá.

*Shaaaaa...

Tôi tự hỏi khi nào cơn mưa ngớt hẳn cuối cùng sẽ tạnh.

Hội Đạo Tặc hóa ra không nguy hiểm đến thế với tôi. Mặc dù việc biến Loyar thành Hội trưởng mới cuối cùng đã thất bại, nhưng bằng cách nào đó, mọi thứ đã ổn thỏa và tôi đã thiết lập được mối liên hệ với họ.

Điều đó sẽ khá tốt. Như Bertus đã nói, bằng cách nào đó tôi đã tạo ra vạch xuất phát cho một thứ gì đó kiểu như trở thành “Vua của Bóng Tối”.

Tuy nhiên, trái tim tôi cảm thấy nặng nề.

"...Chào."

"...?"

Tôi không biết mình đã làm việc đó bao lâu, nhưng tôi đang nhìn thẳng vào mắt của Ellen Artorius, người đang ngồi trên băng ghế dưới mưa.

"Rein...hardt có phải không?"

Ellen đứng dậy và loạng choạng đi về phía tôi.

Tôi đã nghe nói rằng cô ấy đã bị Loyar đánh.
Tôi không biết tại sao cô ấy lại ngồi dưới mưa.
Nhưng tôi nghĩ tôi biết chuyện gì đang xảy ra.
Ellen đã định giữ khoảng cách với tôi, nhưng cô
gái đó thực sự đã ra ngoài tìm tôi khi tôi biến mất.
Tôi không biết cụ thể cô ấy đang nghĩ gì hay vì lý
do gì mà cô ấy lại bỏ nhiều công sức tìm tôi như
vậy.

Tuy nhiên, trong lúc tìm kiếm, cô gặp Loyar và bị
cô ta đánh khi cố can ngăn. Cô thậm chí còn triệu
hồi Thánh kiếm Lament nhưng vẫn thua.

Tôi không biết Ellen đang cảm thấy gì vào lúc đó.
Ellen đã cố gắng tìm kiếm tôi nhưng cuối cùng lại
bị đuổi ra ngoài vì cản đường; cô ấy thậm chí đã bị
đánh. Cô ấy đứng đó nhìn tôi với đôi mắt không
tập trung.

"...Xin lỗi."

Tôi cố gắng tìm vài lời để nói với cô ấy, nhưng
cuối cùng đó là tất cả những gì tôi có thể nói.

Thất bại trước Loyar hẳn là một trận tàn khốc, và
cô hẳn đã tự hỏi không biết kẻ quái quỷ nào có thể
đánh bại cô dễ dàng như vậy.

Ellen hẳn đã nhận ra rằng tôi thậm chí còn có
nhiều bí mật hơn cô ấy nghĩ.

"Bí mật của tớ..."

"KHÔNG."

Ellen xen vào khi tôi đang cố nói điều gì đó.

"Không sao đâu."

Khóe môi xanh nhợt của cô khẽ run lên.

"Tôi không... tò mò về điều đó nữa."

Đôi môi đó đang cố gắng truyền đạt loại cảm xúc gì? Đó có lẽ là một nụ cười.

Cô ấy có vẻ hạnh phúc.

Cô run lên rồi bất ngờ ôm chặt lấy tôi.

*Shaaaaaaaaa...

"Cậu không cần phải nói với tôi nữa."

Giọng nói và cơ thể cô run lên. Cô cảm thấy rất lạnh khi chạm vào. Cô vùi mặt vào gáy tôi.

Lại gần mắt nàng, tôi cảm thấy có cái gì đó nóng hổi chảy xuống.

Chúng dường như là nước mắt.

Cảm giác đó buộc tôi phải đóng băng.

Ellen đã khóc...

Bởi vì tôi.

"K-không sao đâu... đủ rồi. Chỉ cần cậu... ổn thôi là đủ rồi."

Có vẻ như cô ấy đã tha thứ cho tôi, nhưng cảm giác tội lỗi của tôi chỉ lớn dần lên.

* * *

Cứ như vậy, sự hỗn loạn đã qua đi.

Tin tôi được tìm thấy đã được thông báo cho các giáo viên, và tôi đã gửi lời khai riêng của mình cho

những giáo viên đang tìm kiếm tôi mặc dù đó là ngày cuối tuần.

Ông Epinhauser coi như vắng mặt.

Lời tuyên bố tôi đưa ra cho các giáo viên không khác nhiều so với những gì tôi đưa ra cho các Vệ binh. Than ôi, nó cũng mất cùng một khoảng thời gian.

Tin tức lan truyền rằng tôi đã trở lại, vì vậy vô số người đã đợi tôi ở đó khi tôi trở lại ký túc xá.

“Kouhai! Cậu ổn chứ?”

“Ừm... tôi không bị thương.”

“Tôi đã... tôi đã rất lo lắng... Huk... Hứccc!”

Adriana ôm tôi và khóc rất to. Cô ấy không thể đích thân đi tìm tôi, nhưng dường như cô ấy đã trải qua nhiều đêm mất ngủ vì tôi. Không chỉ Olivia mà tất cả các thành viên khác của Grace cũng kéo đến bên tôi và hỏi tôi cảm thấy thế nào.

“Tôi cũng rất nhẹ nhõm, Reinhardt...”

Olivia cũng rưng rưng nước mắt. Các thành viên câu lạc bộ của Grace muốn tự mình đi tìm tôi, nhưng có vẻ như các giáo viên đã ngăn họ lại.

“...Cậu là người tồi tệ nhất mà tôi từng biết.”

“Đó là một lời khen sao?”

“Ừm, theo một cách nào đó thì đúng là như vậy.”

Charlotte, người biết hoàn cảnh của tôi, chỉ lắc đầu như thể cô ấy đã quá mệt mỏi với tất cả.

“Chúng ta hãy nói thêm về điều này sau.”

Bertus cũng đang mỉm cười với tôi.

Không ai trong số họ dường như lo lắng, vì họ biết những gì tôi đã làm.

Hai người đó đã đóng một vai trò lớn trong sự sống còn của tôi.

Sau đó, Ludwig và Delphine, cũng như một số bạn học của họ mà tôi không quen, đến gặp tôi để chào hỏi.

Tôi đã nghĩ rằng cuộc sống học đường của mình đã hoàn toàn bị hủy hoại, nhưng có vẻ như tôi thực sự đã làm tốt hơn hầu hết mọi người.

Mọi người xung quanh tôi liên tục nói với tôi rằng họ lo lắng cho tôi và thật tốt khi tôi vẫn an toàn cho đến tận đêm khuya.

Trên thực tế, tôi chưa bao giờ gặp nguy hiểm thực sự ngay từ đầu. Tôi tự hỏi liệu họ có giết tôi không nếu tôi nói với họ rằng tôi cứ trì hoãn việc trả tự do bằng cách đe dọa những kẻ bắt cóc tôi.

Tôi rất biết ơn trước tình cảm của họ, nhưng cảm giác tội lỗi trong tôi ngày càng lớn dần.

Mọi người lần lượt rời đi khi màn đêm kéo dài hơn, và—sau khi tôi cuối cùng cũng được thả ra—tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tôi đã gặp Ellen trước, và cô ấy đã khóc một lúc, nhưng có vẻ như cô ấy đã về phòng của mình.

Tôi đã có thể chào mọi người, nhưng chỉ có một người mà tôi không thấy ở đâu cả.

*Cốc cốc

Tôi gõ cửa phòng cô ấy.

*Cốc cốc

Cô ấy đã ngủ chưa?

Tuy nhiên, tôi không nghĩ rằng cô ấy sẽ ngủ.

Sau khi tôi đợi một lúc, cánh cửa từ từ mở ra. Cô ấy không cho tôi thấy mặt; Tôi chỉ có thể nghe thấy giọng nói của cô ấy.

-C-có thể...chúng ta có... thể nói chuyện vào ngày mai được không?

Nghe giọng nói của cô ấy, tôi hiểu tại sao cô ấy không đến gặp tôi.

“...Chắc chắn rồi, hãy làm điều đó.”

-Được rồi...

Chắc cô khóc nhiều nên giọng khàn đi. Tình trạng khuôn mặt của cô ấy sẽ không khá hơn chút nào.

Tuy nhiên, cô ấy đã mất nhiều thời gian như vậy để tìm tôi, vì vậy ít nhất tôi muốn nói chuyện với cô ấy một chút.

Chà, không thể khác được; Tôi sẽ phải đợi.

“Tớ sẽ về đây...”

-C-chờ đã.

Nhưng - cuối cùng - cô ấy mở cửa, nắm lấy cánh tay tôi và kéo tôi vào.

*Katshak

Cô ấy đóng cửa lại sau lưng tôi. Cô ấy cúi đầu xuống, không muốn nhìn thấy mặt tôi.

"Tớ nghe nói rằng cậu đã đi tìm tớ"

"...V-vâng."

"Cảm ơn nhé. Tớ xin lỗi."

"..."

Harriet bất ngờ ôm lấy tôi mà không nói một lời nào.

"Hức hức, huhuhu! hic! Hicc! Tớ... Tớ... Tớ đã rất lo lắng... Hiccc!"

"..."

"Híc! Huhu! Hức hức!"

Harriet khóc cho đến khi không thở được nữa. Tôi đáp lại cái ôm của cô ấy và vỗ nhẹ vào lưng cô ấy. 'Chết tiệt,' tôi nghĩ thầm.

'Đáng lẽ tôi nên quay lại sớm hơn.'

Harriet đã khóc gần một tiếng đồng hồ, có lẽ vì cô quá lo lắng.

Tôi định trở về phòng sau khi an ủi cô ấy, nhưng rồi, với cái đầu vẫn cúi xuống, Harriet hỏi tôi một câu.

"Cậu không sợ sao...?"

"...Tớ đã rất hoảng sợ."

Trước ngày thứ Tư, mặc dù tôi đã cư xử cộc lốc và tùy tiện, nhưng nó thực sự khá đáng sợ.

Tôi có thể chết bất cứ lúc nào tùy theo ý thích bất chợt của Hội trưởng. Tôi có thể đã rơi vào một tình huống mà tôi sẽ phải sử dụng [Ngọn lửa của Tuesday], [sức mạnh siêu nhiên] của mình và tất cả các điểm thành tích của mình.

Và tôi vẫn có thể chết ngay cả khi tôi đã sử dụng tất cả những thứ đó.

Tất nhiên, tôi sẽ phải giết những người đó.

Mặc dù suy nghĩ của tôi hơi khác so với những đứa trẻ bình thường, nhưng tôi thực sự có chút sợ hãi.

“Vậy thì nó còn kỳ lạ hơn nữa.”

"Là gì?"

“Đáng lẽ cậu nên khóc... Chắc hẳn cậu đã thực sự sợ hãi...”

Tôi mới là người nên khóc sau khi trải qua chuyện như thế. Tôi nên khóc trong sự nhẹ nhõm và để người khác an ủi tôi.

Tuy nhiên, ở đó tôi đang an ủi những người khác đang khóc vì nhẹ nhõm sau khi biết rằng tôi đã trở về an toàn, giống như cách tôi đã làm cho Harriet.

“Cậu thật kỳ lạ.”

Harriet dường như cảm thấy rằng tôi đang hành động kỳ lạ.

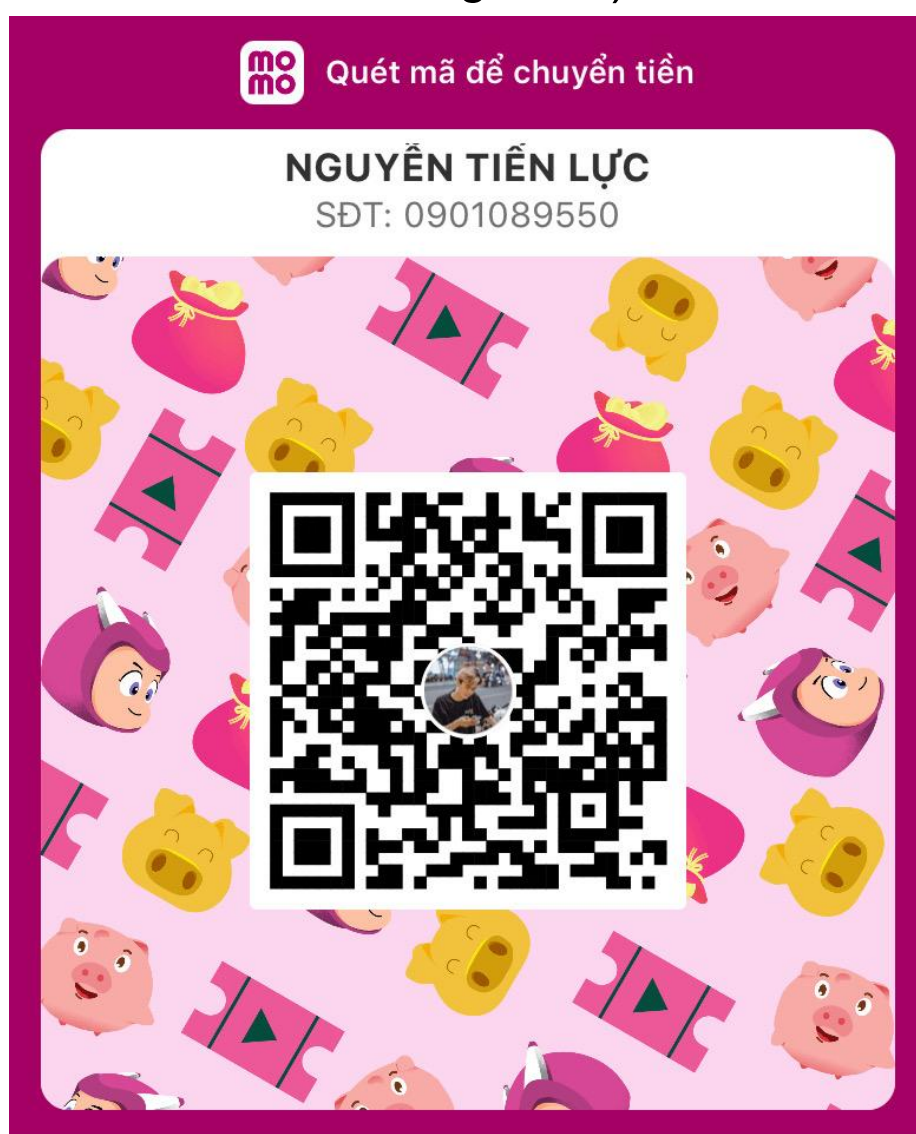
“Đó là bởi vì tớ đã trưởng thành.”

“ ... ”

Harriet không đáp lại thái độ trịch thượng của tôi.
"Vâng đúng rồi..."

Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc cảm thấy hơi xấu hổ vì câu trả lời đó hoàn toàn không phải là điều tôi mong đợi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading